

1

Lenobia

Lenobia's slaap was zo onrustig dat de haar zo bekende droom iets werkelijk kreeg, iets wat de etherische wereld van onderbewuste uitingen en fantasieën overschreed, en van het begin af aan hartverscheurend echt was.

Het begon met een herinnering. Decennia en daarna eeuwen vielen weg, en Lenobia, weer jong en naïef, zat in het ruim van het schip dat haar van Frankrijk naar Amerika bracht – van de ene wereld naar de andere. Tijdens die reis had Lenobia Martin leren kennen, de man die tot het eind van zijn leven haar gade had moeten zijn. In plaats daarvan was hij te jong gestorven en had hij haar vermogen tot liefhebben met zich meegenomen het graf in.

In haar droom voelde Lenobia het zachte deinen van het schip en rook ze de geur van paarden en hooi, zee en vis... en Martin. Altijd Martin. Hij stond voor haar en keek op haar neer met een bezorgde blik in zijn bruine ogen met groene vlekjes. Ze had zojuist tegen hem gezegd dat ze van hem hield.

'Het is onmogelijk.' In de droomherinnering pakte Martin haar hand vast en trok hem voorzichtig omhoog. Toen bracht hij zijn vrije arm ook omhoog en hield hem naast haar arm. *'Zie je het verschil?'*

De dromende Lenobia uitte een zacht kreetje van pijn. Het geluid van zijn stem! Dat aparte creoolse accent, diep, sensueel, uniek. Dat bitterzoete geluid van zijn stem en het prachtige accent hadden Lenobia ruim tweehonderd jaar van New Orleans weggehouden.

‘Nee,’ had de jonge Lenobia geantwoord op zijn vraag terwijl ze neerkeek op hun armen – de ene bruin, de andere wit – die tegen elkaar aan drukten. *‘Het enige wat ik zie ben jij.’*

Lenobia, paardenmeesteres van het Tulsa Huis van de Nacht, bewoog in haar slaap onrustig, alsof haar lichaam probeerde haar geest te dwingen wakker te worden. Maar deze nacht gehoorzaamde haar geest niet. Deze nacht waren dromen en wat had kunnen zijn krachtiger.

De loop der herinneringen veranderde en maakte een sprongetje naar een ander tafereel, nog steeds in het ruim van het schip, nog steeds met Martin, maar dagen later. Hij gaf haar een klein, saffierblauw geverfd leren zakje aan een leren koord. Martin hing het om haar hals en zei: *‘Deze grigri zal je beschermen, chérie.’*

Een hartenklop lang flikkerde de herinnering en spoelde die een eeuw vooruit. Een oudere, wijzere, cynischere Lenobia hield het uit elkaar vallende leren zakje in haar handen. De inhoud viel eruit – dertien voorwerpjes, precies zoals Martin had gezegd – maar de meeste waren onherkenbaar geworden tijdens de eeuw dat ze de amulet had gedragen. Lenobia herinnerde zich een flauwe jeneverbesgeur, de gladheid van het ronde brokje klei voordat het tot stof verging, en het kleine duivenveertje dat tussen haar vingers uiteenviel. Maar wat Lenobia zich het sterkst van alles herinnerde was het kortstondige gevoel van blijdschap dat door haar heen was getrokken toen ze tussen de vergane resten van Martins liefde en bescherming iets had gevonden wat de tijd niet had kunnen verwoesten. Het was een ring, een hartvormige smaragd omringd door in goud gezette piepkleine diamantjes.

‘Het hart van je moeder – jouw hart – mijn hart,’ had Lenobia gefluisterd toen ze de ring over de knokkel van haar ringvinger schoof. *‘Ik mis je nog steeds, Martin. Ik ben het nooit vergeten. Dat heb ik gezworen.’*

En toen spoelden de droomherinneringen weer terug naar Martin, alleen waren ze nu niet op zee in het ruim van het schip, waar ze verliefd op elkaar werden. Deze herinnering was duister en verschrikkelijk. Zelfs in de droom wist Lenobia de plaats en de datum:

New Orleans, 21 maart 1788, kort na zonsondergang.

De stallen waren in brand gevlogen en Martin had haar gered, in zijn armen de vlammen uit gedragen.

‘O nee! Martin! Nee!’ had Lenobia toen tegen hem gegild. Nu jammerde ze en deed ze haar best om wakker te worden voordat ze het afschuwelijke eind van de herinnering opnieuw moest beleven.

Ze werd niet wakker. In plaats daarvan hoorde ze haar enige liefde weer de woorden zeggen die tweehonderd jaar eerder haar hart hadden gebroken. Ze voelde het nu weer, alsof de wond nog rauw en vers was.

‘Te laat, chérie. In deze wereld is het te laat voor ons. Maar we zien elkaar weer. Mijn liefde voor jou houdt hier niet op. Mijn liefde voor jou houdt nooit op. Ik vind je weer, chérie. Dat zweer ik.’

Toen Martin de slechte mens die had geprobeerd haar te knechten gevangennam en met hem de brandende stallen in liep en Lenobia’s leven redde, slaagde de paardenmeesteres er met een pijnlijke snik eindelijk in wakker te worden. Ze schoot overeind en streek met een trillende hand het van het zweet drijfnatte haar uit haar gezicht.

Lenobia’s eerste wakende gedachte was voor haar merrie. Door de geestelijke band die ze deelden voelde ze dat Mujaji verontrust was, bijna paniekerig. ‘Sst, mijn schoonheid. Ga maar weer slapen. Ik maak het goed.’ Lenobia sprak hardop en stuurde geruststellende gevoelens naar de zwarte merrie waarmee ze een bijzondere band had. Ze voelde zich schuldig omdat ze Mujaji van streek had gemaakt, en ze boog haar hoofd en draaide de ring aan haar vinger om en om.

‘Doe niet zo mal,’ zei Lenobia streng tegen zichzelf. ‘Het was maar een droom. Ik ben veilig. Ik ben daar niet meer. Wat er toen is gebeurd kan me niet meer pijn doen dan het al heeft gedaan,’ loog Lenobia tegen zichzelf. *Ik kan weer gekwetst worden. Als Martin is teruggekomen – echt teruggekomen – kan mijn hart weer gebroken worden.* Lenobia voelde weer een snik opkomen, maar ze perste haar lippen op elkaar en bedwong haar gevoelens.

Hij is misschien Martin helemaal niet, zei ze beslist tegen zich-

zelf, terwijl ze probeerde logisch te redeneren. Travis Foster, de nieuwe mens die Neferet had aangenomen om haar in de stallen te assisteren, was gewoon een knappe verschijning die haar in verwarring bracht – hij en zijn grote, prachtige Percheron-merrie. ‘En dat was waarschijnlijk precies Neferets bedoeling toen ze hem in dienst nam,’ mompelde Lenobia. ‘Mij in verwarring brengen. En zijn Percheron is gewoon een bizar toeval.’ Lenobia deed haar ogen dicht en verdrong de herinnering die naar boven kwam, en toen zei ze nog eens, hardop nu: ‘Travis is misschien helemaal niet de incarnatie van Martin. Ik weet dat ik ongewoon sterk op hem reageer, maar het is lang geleden dat ik een minnaar heb genomen.’ *Je hebt nog nooit een menselijke minnaar genomen – je hebt gezworen dat je dat niet zou doen*, bracht haar geweten haar in herinnering. ‘Het wordt dus tijd dat ik een vampierminnaar neem, al is het maar voor korte tijd. En dat zal een goede afleiding voor me zijn.’ Lenobia zette haar verbeelding aan het werk en liet een lange rij knappe Zonen van Erebus-krijgers de revue passeren, die ze stuk voor stuk verwierp. Haar geestesoog zag niet hun sterke, gespierde lichamen, maar stelde zich in plaats daarvan whiskybruine ogen met een zweem van olijfgroen voor en een ongedwongen glimlach...

‘Nee!’ Ze wilde er niet aan denken. Ze wilde niet aan hém denken.

Maar stel dat Travis werkelijk Martins ziel in zich heeft? fluisterde Lenobia’s dwalende geest verlokkelijk. *Hij heeft me zijn woord gegeven dat hij me weer zou vinden. Misschien is dat gebeurd.* ‘En wat gebeurt er dan?’ Lenobia stapte uit bed en begon rusteloos te ijsberen. ‘Ik weet maar al te goed hoe kwetsbaar mensen zijn. Ze worden te makkelijk gedood, en tegenwoordig is de wereld nog veel gevaarlijker dan in 1788. Aan mijn liefde is al een keer een eind gekomen, met een gebroken hart in een vuurzee. Eén keer was al te veel!’ Lenobia bleef staan en sloeg haar handen voor haar gezicht toen de waarheid haar overspoelde, door haar lichaam en ziel golfde en werkelijkheid werd. ‘Ik ben een lafaard. Als Travis Martin niet is, wil ik me niet voor hem openstellen, het risico nemen verliefd te worden op een andere menselijke man. En als hij wél Mar-

tin is die naar me is teruggekeerd, dan kan ik het onvermijdelijke niet verdragen: hem opnieuw verliezen.’

Lenobia ging zwaar zitten op de oude schommelstoel die ze bij haar slaapkamerraam had gezet. Het raam lag op het oosten en keek uit over het terrein naast de stallen. Ze zat daar graag te lezen, en als ze niet kon slapen keek ze naar de zonsopgang. Lenobia was zich bewust van de ironie, maar ze genoot van het ochtendlicht. Vampier of niet, diep vanbinnen zou ze eeuwig dat meisje blijven dat hield van ochtenden, paarden en een lange menselijke man met een cappuccinokleurige huid, die lang geleden veel te jong was gestorven.

Ze liet haar schouders hangen. Ze had in geen decennia zo dikwijls aan Martin gedacht. De herleefde herinnering aan hem was een aan twee kanten snijdend zwaard. Enerzijds vond ze het heerlijk om aan zijn glimlach te denken, aan zijn geur, zijn aanraking. Anderzijds riep de herinnering de leegte op die zijn afwezigheid had achtergelaten. Al meer dan tweehonderd jaar treurde Lenobia om een verloren mogelijkheid, een verwoest leven.

‘Onze toekomst is ons door vuur afgenomen. Vernietigd door vlammen van haat, obsessie en slechtheid.’ Lenobia schudde haar hoofd en droogde haar tranen. Ze moest haar gevoelens weer de baas worden. Slechtheid brandde nog steeds een spoor door Licht en goedheid. Ze ademde een keer diep in en uit en richtte haar gedachten op iets wat haar altijd tot rust bracht, hoe chaotisch de wereld om haar heen ook was geworden: paarden, en dan vooral Mujaji. Nu ze weer wat kalmer was concentreerde Lenobia zich op dat bijzondere deel van haar geest dat Nux had beroerd door het te begiftigen met een affiniteit voor paarden op de dag dat de zestien jaar oude Lenobia was gemerkt. Ze vond haar merrie meestal makkelijk en werd overweldigd door schuldgevoel toen ze in Mujaji de weerspiegeling van haar onrust bespeurde.

‘Sst,’ suste Lenobia nog eens, en ze herhaalde hardop de geruststelling die ze via haar band met de merrie naar haar toestuurde. ‘Ik ben gewoon dwaas en ten prooi aan mijn verlangen. Het gaat over, dat zweer ik, mijn lieveling.’ Lenobia richtte een golf warmte

en liefde op haar nachtkleurige merrie en zoals altijd kalmeerde Mujaji.

Lenobia deed haar ogen dicht en slaakte een diepe zucht. Ze stelde zich voor dat haar merrie, zwart en prachtig als de nacht, eindelijk tot rust kwam, een achterbeen boog en in een droomloze slaap viel.

De paardenmeesteres concentreerde zich op haar merrie en sloot zich af voor de verwarring die de komst van de jonge cowboy in haar binnenste teweeg had gebracht. *Morgen*, beloofde ze zichzelf slaperig, *morgen zal ik Travis duidelijk maken dat we nooit méér zullen zijn dan werkgever en werknemer. De kleur van zijn ogen en de gevoelens die hij bij me oproept, dat alles zal afnemen wanneer ik afstand van hem neem. Dat moet... dat moet...*

Eindelijk viel Lenobia in slaap.

Neferet

Ondanks het feit dat ze geen band had met de kat, kwam Shadowfax gewillig naar haar toe toen Neferet hem bij zich riep. De lessen van die nacht waren gelukkig afgelopen, dus toen de reusachtige Maine Coon haar midden in het veldhuis tegemoetkwam, was het schemerig verlicht en leeg; er waren geen leerlingen meer in de buurt. Draak Lankford zelf was er ook niet, al was dat waarschijnlijk slechts tijdelijk. Ze had onderweg naar het veldhuis maar enkele rode halfwassen gezien. Neferet glimlachte, bijzonder tevreden met zichzelf. Het was een goed idee geweest om de slechte rode halfwassen naar het Huis van de Nacht te halen. Ze boden geweldige mogelijkheden om chaos te scheppen, vooral nadat ze ervoor had gezorgd dat Zoey's cirkel verbroken zou worden en haar beste vriendin, Stevie Rae, geheel van streek zou zijn door het verlies van haar geliefde.

De wetenschap dat ze Zoey in de toekomst pijn en lijden bezorgde deed haar een immens genoegen, maar ze was te gedisciplineerd om zich bij voorbaat in de handen te wrijven. Eerst moest de

offerbezweering worden voltooid en haar bevelen in beweging worden gezet. Hoewel de school die nacht ongewoon stil was, bijna verlaten, kon er elk moment iemand het veldhuis binnenkomen. Neferet moest snel en stiller te werk gaan. Er zou later genoeg tijd zijn om te genieten van het resultaat van haar inspanningen.

Ze sprak zachtjes tegen de kat, lokte hem naar zich toe, en toen hij haar bijna had bereikt, liet ze zich op haar knieën zakken. Neferet had verwacht dat hij op zijn hoede zou zijn – katten wisten dingen. Ze waren veel moeilijker voor de gek te houden dan mensen, halfwassen of zelfs vampiers. Neferets eigen kat, Skylar, had geweigerd mee te gaan naar haar nieuwe Mayo-penthouse. In plaats daarvan had hij ervoor gekozen om zich te verschuilen in de schaduwen van het Huis van de Nacht en haar met een wetende blik in zijn grote, groene ogen gade te slaan.

Shadowfax was minder voorzichtig.

Neferet wenkte hem. Shadowfax kwam langzaam naar haar toe en bleef vlak voor haar staan. De grote kat was niet vriendelijk – hij gaf geen kopjes om haar met zijn geur te merken – maar hij gehoorzaamde en dat was voor Neferet voldoende. Ze wilde niet zijn genegenheid, maar zijn leven.

De Tsi Sgili, de onsterfelijke gade van Duisternis en voormalige hogepriesteres van het Huis van de Nacht, voelde slechts een vage zweem van berouw terwijl haar linkerhand over de grijze, met tijgerstrepen getekende rug van de Maine Coon aaide. Zijn vacht was zacht en dik, zijn lichaam lenig en gespierd. Net als Draak Lankford, de krijger die hij had gekozen, was Shadowfax sterk en in de bloei van zijn leven. Doodzonde dat hij nodig was voor een groter doel. Een hoger doel.

Neferets berouw bracht haar niet aan het aarzelen. Dankzij haar door de godin gegeven affiniteit voor katten leidde ze door haar handpalm warmte en geruststelling de vertrouwende kat binnen. Terwijl haar linkerhand hem streelde, hem ertoe bracht spinnend zijn rug tegen haar hand te drukken, sneed haar rechterhand bliksemsnel met een vlijmscherpe athame zijn keel door.

De grote kat maakte geen geluid. Zijn lichaam schokte, probeer-

de bij haar vandaan te komen, maar haar hand greep zich vast in zijn vacht en hield hem zo dichtbij dat zijn hete bloed over het lijfje van haar groenfluwelen jurk spoot.

De draden van Duisternis die altijd om Neferet heen zwermden pulseerden en huiverden verwachtingsvol.

Neferet negeerde ze.

De kat stierf sneller dan ze had verwacht en daar was Neferet blij om. Ze had niet verwacht dat hij haar aan zou staren, maar de krijgerkat bleef haar blik vasthouden, zelfs toen hij op het zand van het veldhuis in elkaar was gezakt en hij niet langer in staat was zich te verzetten, maar oppervlakkig ademend stilletjes lag te stuiptrekken.

Snel, terwijl de kat nog leefde, begon Neferet aan de bezwering. Met het lemmet van haar rituele athame trok Neferet een cirkel om het stervende lichaam van Shadowfax. Het bloed dat uit zijn lichaam spoot, stroomde erin zodat een klein felrood singeltje werd gevormd.

Toen drukte ze een handpalm in het verse, warme bloed, ging net buiten de cirkel staan en hief beide handen, de ene bebloed, de andere met het mes waarvan het lemmet nu rood was, en sprak de bezwering uit.

*‘Met dit offer roep ik Duisternis aan
Wat ik nu beveel, zo moet het gaan.
Aurox, hoor mijn bevel en voer het uit!
Rephaims dood is mijn besluit.’*

Neferet wachtte even en liet de kleverige, koude draden van Duisternis langs haar heen strijken en zich rondom de cirkel verzamelen. Ze voelde hun gretigheid, hun behoefte, hun verlangen, hun dreiging. Maar bovenal voelde ze hun kracht.

Om de bezwering te voltooien, doopte ze de athame in het bloed en schreef met de bloedige punt in het zand.

*‘Door betaling met bloed, strijd en pijn
Dwing ik het Instrument mijn mes te zijn!’*

Met een beeld van Aurox voor haar geestesoog stapte Neferet de cirkel binnen, stak de dolk in het lichaam van Shadowfax en pinde hem vast aan de vloer van het veldhuis, terwijl ze de tentakels van Duisternis losliet op hun smulpartij van bloed en pijn.

Toen de kat leeggebloed en onbetwistbaar dood was, zei Neferet: ‘Het offer is gedaan. De bezwering uitgesproken. Gehoorzaam mijn bevel. Dwing Aurox om Rephaim te doden. Zorg dat Stevie Rae de cirkel verbreekt. Zorg dat de onthullingsbezwering faalt. Nu!’

De dienaren van Duisternis glibberden als slangen de nacht in, het veldhuis uit en op weg naar een lavendelveld en een ritueel dat daar al was begonnen.

Neferet keek ze met een tevreden glimlach na. Een van de draden van Duisternis, zo dik als haar onderarm, stooft door de deur die toegang gaf tot de stallen. Neferets aandacht werd getrokken door het gedempte geluid van brekend glas.

De Tsi Sgili’s nieuwsgierigheid was gewekt en ze liep erheen. Voorzichtig, om geen geluid te maken, en gehuld in schaduw keek Neferet de stallen in. Haar smaragdgroene ogen werden groot van verbazing en blijdschap. De dikke draad van Duisternis was stuntelijk geweest. Hij had een van de gaslantaarns van zijn haak gestoten, vlak bij de keurig opgestapelde balen hooi die Lenobia altijd voor haar dieren in voorraad had. Neferet keek gefascineerd toe terwijl een paar hooisprietjes vlam vatten en even sputterden, waarna een gele vlam sissend omhoog schoot.

Neferet liet haar blik langs de lange rij gesloten houten boxen gaan. Ze zag slechts de vage, donkere omtrek van enkele paarden. De meeste sliepen. Sommige waren loom aan het eten, klaar voor de naderende dageraad en de rust die de zon voor ze meebracht tot hij weer onderging en de leerlingen kwamen voor hun lessen.

Haar blik ging terug naar het hooi. Een hele baal stond nu in brand. De geur van rook dreef haar neus binnen en ze hoorde ge-

knetter terwijl het vuur als een ontsnapt wild beest om zich heen greep en zich uitbreidde.

Neferet keerde de stallen haar rug toe en sloot de deur tussen de stallen en het veldhuis. *Naar alle waarschijnlijkheid zal Stevie Rae niet de enige zijn die na vannacht verdriet zal hebben.* De gedachte schonk Neferet voldoening en ze verliet het veldhuis en de slachting die ze daar had verricht. Ze zag niet dat een kleine witte kat naar het roerloze lichaam van Shadowfax trippelde, zich naast hem opkrulde en haar ogen dichtdeed.

Lenobia

Lenobia schrok wakker met een akelig voorgevoel. De paardenmeesteres wreef verward met haar handen over haar gezicht. Ze was in slaap gevallen op de schommelstoel bij haar raam en het plotselinge wakker worden leek eerder een nachtmerrie dan werkelijkheid.

‘Dit is bespottelijk,’ mompelde ze slaperig. ‘Ik moet me centreren.’ Meditatie had haar in het verleden geholpen tot rust te komen. Resoluut nam Lenobia een diepe, reinigende ademteug.

Door dat diepe inademen rook Lenobia het: vuur. Een brandende stal om precies te zijn. Ze klemde haar kiezen op elkaar. *Verdwijn, geesten van het verleden! Ik ben te oud om deze spelletjes te spelen.* Maar een onheilspellend geknetter maakte dat Lenobia de slaperigheid die haar geest had vertroebeld van zich afschudde, en ze liep snel naar het raam en trok de zware, zwarte gordijnen open. De paardenmeesteres keek neer op haar stallen en haar adem stakte van afgrijzen.

Het was geen droom geweest.

Ze had het zich niet verbeeld.

Het was een tot leven gekomen nachtmerrie.

Vlammen likten aan de muren van het gebouw en terwijl ze er naar keek werden de dubbele deuren aan de rand van haar gezichtsveld opengegooid. Tegen de achtergrond van rookwolken en

vlammen zag ze het silhouet van een lange cowboy die een grote, grijze Percheron en een nachtzwarte merrie naar buiten leidde.

Travis liet de merries los en joeg ze het schoolterrein op, bij de vlammen vandaan. Toen rende hij weer de vlamme deuropening van het gebouw in.

Lenobia was op slag klaarwakker toen de aanblik een eind maakte aan haar angst en twijfel.

‘Nee, godin. Niet nog eens. Ik ben niet langer een bang meisje. Deze keer zal het anders aflopen!’